

★ „הוא ביקש ממני 250 לירות!” — אמרתי לו: „אם היו לי

★ 250 לירות, לא הייתי נותן את הילד שלי לאימוץ!”

הסכים מיד, וביקש פרטים על משפחת התינוק וכתובתם. דבר זה נראה לפוגל חשוד. הרי הוא הבהיר מראש ששני זוגות ההורים לא ידעו פרטים אחד על השני. הוא סירב כמוכּן למסור את הפרטים. אז הודעה הגבר, גילה שהוא נציג משרד-הסעד, ובסמך כתוב לדרוש פרטים על המיקרה.

מובן שהמשפחות שהתקשרו באמצעות משרד התינוק תבעו שהילד יאומץ על-ידן מיד עם היוולדו, כחוק, ולהודיע הטבעיים לא תהיה שום זכות עליו.

„לחינוך תינוק ממשפחה בריאה. אימוץ אפשרי. לטלפן 615618-03.” זה היה נוסח המודעה שהתפרסמה במיוספר עיתונים יומיים לפני כחודש ימים — ב-14 וב-19 לינואר, ליתר דיוק. המודעה המזעזעת הפתתרה אי-ישם בתחתית העיתון, חבוייה בין מודעות שהציעו למכירה בתיים, אביזרים, שירותים שונים — ותינוק. כך, בפשטות מדהימה, הציעו זוג הורים עניים למכירה את תינוקם, בישראל של 1970.

בלשים
ממשרד הסעד

בשלב זה כמעט ופוגל התיימש, הציע לאברהם לפנות לעורך-דיון אחר. „כבר הייתי לפניך אצל עורך-דיון אחר”, סיפר לו הצעיר בהבעת ייאוש. „אבל הוא, כששמע את הבקשה שלי, תיכף ביקש ממני 250 ל”י — לפני שהוא בכלל מתחיל לטפל בענין. אמרתי לו שאם היו לי

אסור להורים

לראות את ילדיהם

העניין הועבר לטפולו של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב. השופט יצחק שילה מינה לתינוק שלא נולד עדיין

היא פירסמה בעתון מודעה זו

**„העולם הזה” יצא לחקור
מה מסתתר מאחוריה**

תינוקה

אפוטרופוסית מטעם משרד-הסעד — בנוסף להוריו.

בתחילה ניסתה האפוטרופוסית להשפיע על אברהם ואשתו לותר על הילד לגמרי. הם התנגדו. בתגובה, הורה משרד הסעד לבית-החולים שלא להראות את הילד ל-הוריו. פוגל הצליח לבטל חלקית הוראה זו, ואחר הולדת הבן איפשר לאביו לראותו.

נישואין

בגיל שש-עשרה

בה יבוא להניע הורים לחתר על ילדם? לאינו שפל מדרגה עליהם להגיע? מרווחת כתבת „העולם הזה”, שביקרה בביתם:

האם הטרייה ישבה כשבשערה סיכות ליישור שיער. למרות שעברה כבר שלוש לידות, היא ניראית כנערה בת 14. בגויה ישנים ובלויים. החדר ריק כמעט, מלבד שתי מיטות טוכנות וארון ישן.

כשהתחלנו לדבר על הילד התחילה לב-כות בקול חרישי: „החלטנו לתת את הילד לאימוץ כשעוד הייתי בהריון”. יבבה. „המצב שלנו נורא קשה. אנחנו לא יכולים לגדל עוד ילד. גם שתי הבנות שלי, בת שלוש וחצי ובת שנה וחצי, נמצאות אצל חמתי.

„היכרתי את בעלי כשהייתי בת 13. הורי תמיד נורא הקפידו ולא נתנו לי לצאת

250 ל”י, לא הייתי מוסר את הילד שלי לאימוץ. אתה הוא האדם היחיד שיכול לע”זור ל”י.”

פוגל החליט לנקוט בצעד חדש — לא פחות בלתי-שיגרתי מהקודם: פירסום מודעה בעיתון. ב-14.1.70 התפרסמה המודעה הראשונה במערב, ב-19.1.70 בלוח הכפול בהאיץ ובידיעות אחרונות.

המודעות הביאו זרם חשובות מרחבי המדינה ומחוצה לה.

הופיעה אשה, נשואה לבעל מקצוע חופשי. זוג אמיד. האשה סיפרה שיש לה בן בגיל 20 אבל היא אינה יכולה ללדת יותר.

הופיע זוג מבוסס וכבוד-פנים, הנשוי כבר שמונה שנים — ועדיין אין להם ילדים.

הופיע זוג לבוש הדר שחזותם העידה בם שהם תיירים. הם סיפרו שהם כרגע אורחים צרפתיים — יהודים כמוכן — אבל חושבים לעלות לארץ תוך זמן קצר, אחרי שיסדירו את העברת רכושם — הם היו מוכנים לשלם את 3000 הל”י הנדרשות מייד, ואף הסכימו לקבל את הילד לחינוך לשנתיים בלבד, בהבנה שאולי אחרי תקופה זו — יצטרכו להחזיר אותו להוריו.

והופיע גם גבר כבן 40 בלתי-עצמאי בהירת-שיער. הגבר סיפר שהם זוג חשוך-ילדים, וברצונם לקבל את התינוק. עורך-הדיון הסביר להם את תנאי-האימוץ. הגבר

מגורינו, שהקרובים והאנשים בסביבה לא ידעו שמסרנו את הילד. העניין כבר דחוף. תעזור לי.”

מסירה לשנתיים

לא אימוץ

עורך-הדיון הציע לאברהם להתקשר עם משרד-התינוק. הצעיר טען שאין הוא מכיר משרדים כאלה. פוגל, גתוש בהחלטתו לעזור למשפחה האומללה, הרים את שפורפת הטלפון, התקשר עם משרד התינוק דירות וקרקעות.

המשרד הראשון התפלא על ההצעה המזוהה, השיב שאין הוא מטפל בעניינים כאלה. פוגל המשיך וניסה, מצא לבסוף משרד שהסכים למצוא משפחה מתאימה. המשרד מצא כמה משפחות — אולם כולן חזרו בהן, אחרי ששמעו את תנאי האימוץ: שהילד יימסר לחינוך לתקופה של שנתיים. בתקופה זו תפקיד המשפחה המאמצת 3000 ל”י על שם אברהם. כתום שנתיים יוכלו אברהם ואשתו לקבל את ילדם בחזרה. אם יסרבו — להורים המאמץ צים תהיה אופציה לאמץ את הילד כחוק.

הצעיר השתרחר שזכנס למשרדו של עורך-הדיון שלמה בצלאל פוגל, ברחוב אלנבי 92, בתל-אביב, ראה נכון ונחוש-החלטה כאחד: „אשתי ואני, שנינו מתחת לגיל 20, פלט בסני פוגל. „אנחנו נשואים כבר שלוש שנים ויש לנו שני ילדים. עכשיו אשתי שוב פעם בהריון. אני לא עובד ואין לי שום אפשרות להשיג עבודה. אין לנו דירה, אנחנו גרים בתנאים קשים בחדר שכור. את הילד שאשתי בהריון איתו עכשיו אני רוצה למסור למשפחה טובה ומכובדת. שהוא יגדל ויתחנך אצלה בתנאים טובים.”

עורך הדיון המופתע לא ידע מה להשיב, אחר במקומו היה אולי מציע ללקוח ללכת עם אשתו לרופא ולבצע הפלה מלאכותית. אבל דבר זה מנוגד להשקפותיו של פוגל. הוא השיב לצעיר שיתעניין בדבר, ביקש ממנו לחזור אליו כעבור כמה חודשים. בסתר ליבו קיווה שבינתיים תלד האשה ועניין האימוץ ירד מהפרק.

באנו ליישור כד שיהא חמייה רחוק ממקום שים ומסיע הצעיר, אברהם שב במשרדו. מטעם שים כבר מבוגל. אשתי בבית-חולים ביפו, סידרו אותה שם ממשרד-הסעד.